

Årets historie

Eventyr af Hans Christian Andersen

Det var sidst i januar; en frygtelig snestorm var det. Sneen fløj i fygende hvirvler gennem gader og stræder; ruderne udenpå var som overklistrede med sne. Fra tagene styrtede den i dynger, og der var en flugt i folk – de løb, de fløj og fór hinanden i armene, holdt hinanden fast et øjeblik og havde kun sjældent fodfæste. Kareter og heste var ligesom overpudrede; tjenerne stod med ryggen mod kareten og kørte baglæns imod vinden. Fodgængerer holdt sig stadigt i læ af vognen, der kun langsomt gled af sted i den dybe sne.

Da endelig stormen lagde sig, og der blev kastet en smal sti langs husene, stod folk dog stille, når de mødtes. Ingen af dem havde lyst til at tage det første skridt og træde op i den dybe sne, for at den anden kunne slippe forbi. Tavse stod de, til endelig – efter en slags stille overenskomst – hver af dem gav et ben til pris og lod det gå ind i snedyngen.

Mod aften var det blikstille. Himlen så ud, som om den var fejlet og gjort højere og mere gennemsigtig; stjernerne syntes splinternye, og nogle var så blå og klare. Det frøs, så det knagede. Sagens kunne da det øverste snelag blive så stærkt, at det i morgenstunden bar gråspurvvene. De hoppede snart oppe, snart nede, hvor der var skovlet, men megen æde var der ikke at finde, og de frøs ordentligt.

»Pip!« sagde den ene til den anden, »det kalder man det nye år! Det er jo værre end det gamle! Vi kunne lige så godt have beholdt det. Jeg er misfornøjet, og det har jeg grund til!«

»Ja, der løb nu menneskene om og skød nytår ind,« sagde en lille forfrossen spurv. »De slog potter på døre og var rent ellevilde af glæde over, at nu gik det gamle år væk! Det var jeg også glad for, for jeg ventede, at vi da ville få varme dage – men det er der ikke blevet noget af! Det fryser meget strengere end før. Menneskene har taget fejl af tidsregningen!«

»Det har de!« sagde en tredje, der var gammel og hvid i toppen. »De har noget, som de kalder almanakken – den er deres egen opfindelse, og så skal alt gå efter den! Men det gør det ikke. Når foråret kommer, så begynder året. Det er naturens gang, og den regner jeg efter!«

»Men hvornår kommer foråret?« spurgte de andre.

»Det kommer, når storken kommer, men det er meget ubestemt med ham, og herinde i byen er der ingen, der ved noget derom. Det ved de bedre ude på landet. Skal vi flyve derud og vente? Der er man da foråret nærmere.«

»Ja, det kan være meget godt,« sagde en af dem, der længe havde gået og pippet uden egentlig at sige noget. »Jeg har herinde i byen nogle bekvemmeligheder, som jeg er bange for, at jeg vil komme til at savne derude. Heromme i en gård er der en menneskefamilie, der meget fornuftigt har fundet på at slå fast i væggen tre-fire urtepotter med den store åbning ind og

bunden udad. I dem er der skåret et hul så stort, at jeg kan flyve ud og ind. Der har jeg og min mand rede, og derfra er alle vore unger fløjet ud.

Menneskefamilien har naturligvis indrettet det hele for at have den fornøjelse at se på os – ellers havde de nok ikke gjort det. De strør brødkrummer ud, også for deres fornøjelses skyld, og vi har da føden! Der er ligesom sørget for os – og så tror jeg, at jeg bliver, og min mand bliver, skønt vi er meget misfornøjede. Men vi bliver!«

»Og vi flyver ud på landet for at se, om ikke foråret kommer!« sagde de andre – og så fløj de.